ധർമ്മാരാം

ക്രിസ്തുമസ് വിശേഷാൽപ്രതി

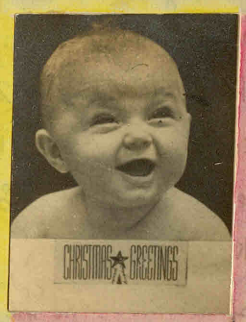
25 - 12 - 1957

Greetings to the
Jubilarian

Dharmaram

Christmas Special

Vol. Bangalore No. 4

കാലചക്രം പിറകോട്ടൊന്നു തിരിക്കുക. ലോകചരിത്രത്തിന്റെ മുഷിഞ്ഞ താളുകൾ കൂറെ മറിച്ചുനോക്കുക. ഈ ഭിണ്ഡീവികൾക്കു ഉശിരും ഉണവും നൽകുന്ന നീവനുള്ള ഒരു ചിത്രം കാണായിടെ. ഒരു കാലിത്തൊഴുത്ത്: നീർനിമേഷങ്ങളായ നാലഞ്ചു നാല്ക്കാലികൾ; ക്രിസ്തുത്തിലെ പൊൻവെളിച്ചം തുന്നുകൂടിത്തിമിയ്ക്കുന്ന ഒരു അത്ഭുതരത്നം; ശുശ്രൂഷയുടെ ഒരു മറിയ വലയ്ക്കുൾ; സ്വർണ്ണപ്പൂപോലത്തെ ഒരു കുഞ്ഞ് ഗോതമ്പുചിലികളുടെമേൽ വിരിച്ച ഒരു വെള്ളക്കുശിലയിൽ. കഴിഞ്ഞുപോയ കാലിത്തൊഴുത്തിലെ രംഗസംവൃതം.

മഞ്ഞുകലർന്ന പാതിരാക്കാറ്റിന്റെ തണുപ്പേറ്റു വിറപൂണ്ടുകരയുന്ന രണ്ടു ഓമനക്കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ, മർത്ത്യനുമുക്തി നല്കുവാനവതരിച്ച നരദൈവത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയെ കണ്ടുപോഴുങ്ങിയ രണ്ടു മറിയ വലയ്ക്കുൾ ഹൃദയവിടിപ്പുകൾ, രണ്ടുവിറക്കിക്കൊണ്ടുശബിക്കുന്ന കന്നുകാലികൾ തലയാട്ടുമ്പോൾ കുഴുത്തിൽ കിടക്കുന്ന കിങ്ങിണികളുടെ കിലുക്കം ഈ രണ്ടുതൊഴുത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിക്കുന്നുണ്ട്. രക്ഷനി രചിച്ച കുരുത്തചക്രവാളത്തിൽ ഭൂമിയുടെ മേൽക്കൂടിയിൽ പതിക്കാതെ വണ്ണം കല്ലുകൾ പോലെ മിന്നിത്തിളങ്ങുകയാണ് നക്ഷത്രങ്ങൾ.

വിനൽപ്രഭയെ പിന്നിലാക്കുന്ന ഒരു പ്രകാശം. തേജോമയനായ ഒരു വാനദൂതൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു യേശുലഹയിലെ ഇടയന്മാരിൽ തലചായിച്ചുറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന രണ്ടുനോട്ടക്കാരുടെ മുകളിലായി. അവർ ഭയപ്പെട്ടുണർന്നു. ഭാരിച്ചുകണ്ണുതിരുമ്മി, അവർ കൈയുയർത്തി വെളിച്ചുകണ്ണുകൾ മുറിച്ചെത്തറപിടിച്ചുകൊണ്ടു മുകളിലേക്കു നോക്കി. സാധാരണ വെട്ടംപോലെയല്ലാത്ത ഒരു വെട്ടം!! ഒരു വലിയ നക്ഷത്രം രണ്ടുകുന്നിനപ്പുറത്തെ തൊട്ടുതൊട്ടില്ലാ എന്നപോലെ മുട്ടിനില്ക്കുന്നു. അതിന്റെ പ്രകാശം! തിവണ്ടിയാത്രപോലെ രണ്ടു പുൽമേടുകളിലേക്ക്!! അവർ കൈയുയർത്തി വെച്ചിരുന്നതിൽ മറപിടിച്ചുകൊണ്ടു ശ്രദ്ധിച്ചു. രണ്ടാം, മേലധികാരികൾക്കുമുന്നിൽ ഒരു വാദ്യഘോഷം മുഴങ്ങുന്നു. വാനവഗണം

In the 5,199th year after the Creation of the world, when in the beginning God created Heaven and earth, 2,957 years after the Flood, 2,015 after the birth of Abraham, 1,510 after Moses and the Exodus of the Israelite nation from Egypt, 1,032 after the anointing of David as King, in the 65th week of years according to the prophecy of Daniel, in the 194th Olympiad, 752 years after the building of the city of Rome, in the 42nd year of the reign of Octavianus Augustus Caesar, while the whole world was at peace, Jesus Christ, Eternal God and Son of the Eternal Father, wishing to sanctify the world by His gracious advent, having been conceived of the Holy Ghost, was born in Bethlehem, nine months after his conception, being made MAN.

May the Peace and Goodwill of Christmas be with you throughout the Coming Year.

Fr Chrysostom FOCS

Rector

സ്തുതിഗീതങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. "അത്യുന്നതങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു മഹത്ത്വം, ഭൂമിയിൽ സമാധാനം, മനുഷ്യർക്കു നല്ലശരണം." ഹാ! എത്ര നല്ല പാട്ട്. അതിന്റെ പുല്ലാങ്കുഴലിൽ നിന്നു നിഷ്പ്രയാസം ഒഴുകിവരുന്ന ഗാനത്തേക്കാൾ കമനീയമായിരുന്നു അതിന്റെ. ഇവയെല്ലാം കേട്ടുനിന്നിരുന്ന ഇടയന്മാർ ഓടുകയാണ് അവരുടെ പുൽമേട്ടിലേക്കു തിടുക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ട്; കാരുമറിയാതെ രണ്ടുപേർ അവരുടെ പിന്നാലെയും.

ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അവർ പുൽക്കൂട്ടിലെത്തി അകത്തുകടന്നു. അവർ ഉണ്ണിയേശുവിന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ നോക്കി. ഇടയന്മാർ – അവരുടെ കണ്ണുകൾ സംഭാഷിച്ചു. അവർക്കു മനസ്സിലായി ഉണ്ണിയുടെ അമ്മയായ മറിയത്തിനെയും, അവരുടെ ഉണ്ണിയേശുവിനെയും, ഉണ്ണിയുടെ അപ്പനായ യൗസേപ്പിനെയും, പുൽമേടുകളെയും സൃഷ്ടിച്ച വിശ്വശില്പിയാണെന്ന്. അവർ മുട്ടുകുത്തി കൈകൂപ്പി നമസ്കരിച്ചു ഉണ്ണിയേശുവിനെ ആരാധിച്ചു. പൈക്കോൽ പെത്തയിൽ ശയിക്കുന്ന ഉണ്ണിയുടെ കനകവിഗ്രഹത്തെ കന്നാലികൾ നക്കിയാട്ടിക്കളഞ്ഞതിലെ കിങ്ങിണികൾകൊണ്ട് താരാട്ടുപാടുകയാണ്.

നക്ഷത്രങ്ങൾ യോഗം ചേർന്നു; ഒരു ശ്രുതിനിധിയെ ശിശുവിന്റെ കിഴക്കോട്ടു പറഞ്ഞയച്ചു വേദാന്തവിശാരദന്മാരായ ഉണ്ണിയേശുവിനെ പുൽത്തൊട്ടിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ..... ഉണ്ണിയുടെ അമ്മ ഉണരുന്നതിനുമുമ്പായി നിരിച്ചുപോയി. അവിടുത്തേക്കു ഒരുഗ്രഹം. ഉണ്ണിയുടെ അമ്മയ്ക്ക് ഒരു ചക്കരയുമ്മ കൊടുക്കാൻ. ഉണ്ണിയുറങ്ങുമ്പോൾ അതുചെയ്യാൻ പോകുന്നു! പക്ഷിമൃഗാദികൾക്കുപോലും നിഷ്പ്രയാസം കാണാമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവനടന്നു. മാലാഖമാരുടെ പാട്ട് ഉണ്ണിയുടെ അമ്മയുടെ കാതുകളിലേക്കു പകർന്നു. അങ്ങനെ ഉണ്ണിയേശുവിന്റെ മധുരിമ അവർ അനുഭവിച്ചു. മരക്കൊമ്പുകളിലിരുന്നു രാപ്പാടികൾ ഉണ്ണിഗാനം ഉരുവിട്ടു.

ഭൂതലം മുഴുവൻ വെൺമഞ്ഞുകൊണ്ടുമൂടി കന്യകന്നിനക്കുള്ളിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. ചകലോൻ കിഴക്കേ ചക്രവാളത്തിന്റെ കനകഗോപുരമുകളിൽ നോക്കി. അപ്പോഴും ഉഷസ്സ് ഉണർന്നിട്ടില്ല. അവൻ വിളിച്ചുപറയുകയാണ്: "ദേ, നീ എന്നേ ഉണരാത്തു. കണിയ്ക്കു. അതാ ഉണ്ണിയുടെ പുൽക്കൂട്ടിലേക്കു പോ. നിന്റെ കൽപ്പനയിലേ ഉണരാനും കിങ്ങിണികിലുക്കങ്ങളും. വേഗമാവട്ടെ." ഉണ്ണിവരണം ചെയ്തിരുന്ന ഹിമദുകൂലം വെണ്മയേറിയ വെൺകല്ലുകളായി മാറി പുൽക്കൊടികളുടെ അഗ്രത്തുനിലയുറപ്പിച്ചു. പൂഷ്പിണികൾ ഉണർന്നേനേരം. പുൽത്തൊട്ടിയിൽ കിടക്കുന്ന ഉണ്ണിയുടെ അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ സംഭ്രമം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ചൊന്നപ്പോലെ പ്രകടിപ്പിച്ച നാല്പാലികൾക്കും ക്ഷുദ്രജീവികൾക്കുമുണ്ടായ വിശേഷത. നിർമ്മലമനുഷ്യർ; പരിപൂർണ്ണജീവിതം. പുൽക്കൂട്ടിലെ ശിശു ലോകത്തിനു നല്കുന്ന സന്ദേശവും അതുതന്നെ.

നമുക്കും ഉണ്ണിയുടെ അമ്മയിൽ മുട്ടുമടക്കാം. ശിരസ്സു നമിക്കാം. കൈകൾ കൂപ്പി അവിടുത്തെ സന്ദേശം ശ്രവിക്കാം.

Marydas.

A Roaming Soul

Rev. Bro. Pastor

The soul having wandered far and wide, now comes to a tranquil moment, when she sighs to herself. She seems to have the visions of heavenly court.

Now sing, my soul! the praises loud,
When Carmel's saints in heaven do crowd;
In thrill of joy they sparkle round
With charms of love are all they bound. 1
"O! come, my child," they call me nigh:
'C'est l'amour seul qui compte' [1] and why?
Faith will die and hope will cease,
When soul will reach this land of peace. 2
But love must triumph in endless time,
When heavenly light will stop the chime".
Then, "what you did I ask you not,
But how," He says, "that all you ought?" 3
O! Lady dear! and Queen of mine!
Art Thou Mary, Carmel's shrine?
In best of joy I meet Thee here
With saints of Thine, Thy mostly dear. 4
Thou speaks, My Lord! Thy story fair:
The things Thou wrought and souls Thou bought,
Which cost Thee blood. In making heir
The lonely woes of earthly thought, 5
To grace of God, Thou spent Thy life,
On deadly Cross and made them safe.
O! Christ! my Love Thy greatest love
Does force me love that Love's love. [2] 6

1 St. Thérèse, Novissima Verba, Sept. 29th. "It is love alone that matters".

2 i.e. Cross.

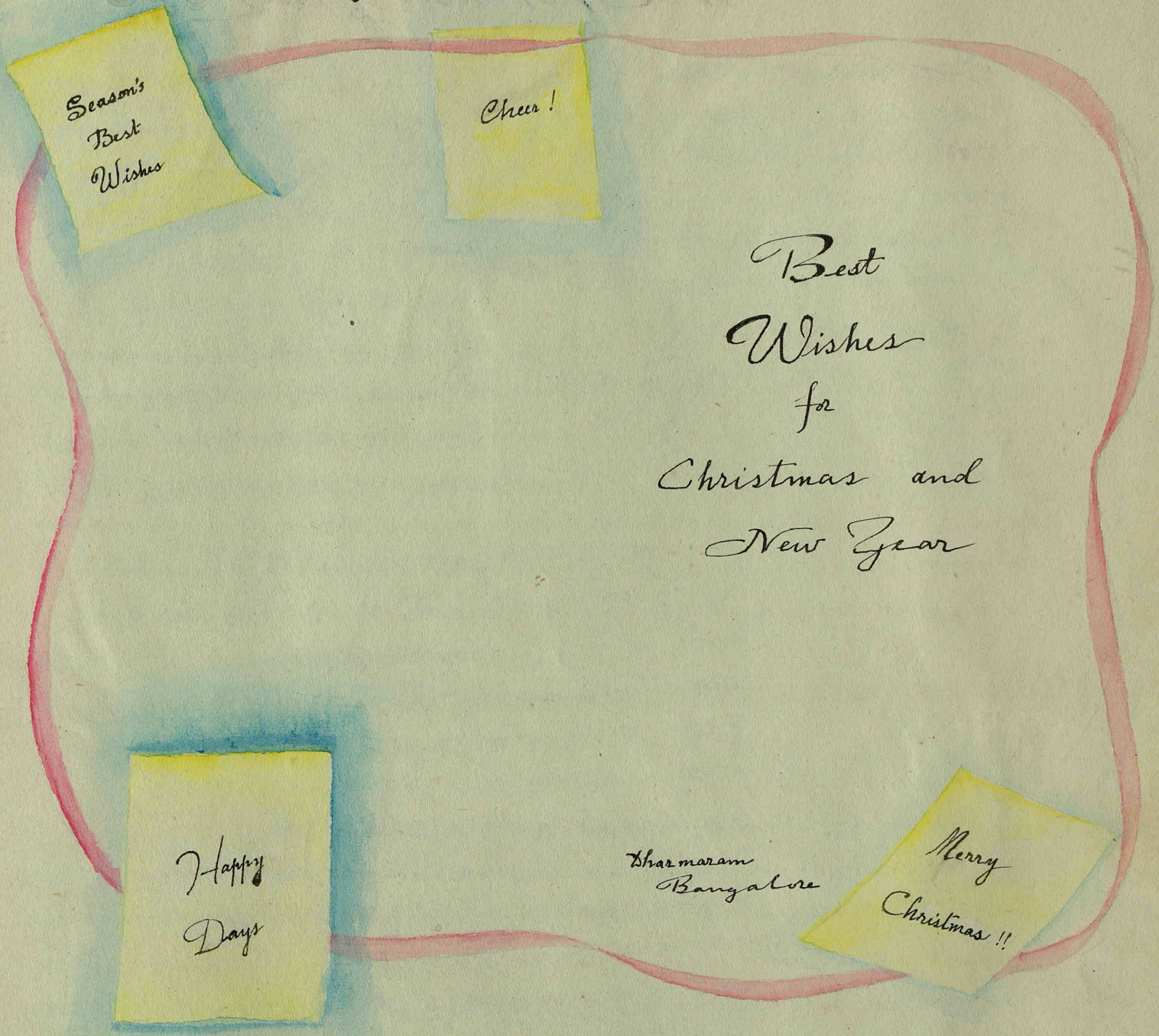
നാരുജ്ജീവനം

മഹാകവി ചാവറ

സൂര്യോദയചുക്കിനെ കാടക്കരമെന്നപോലെ
നാരീജനകന്യാത്വത്തിൻ ഹാനിയേലാതെയെന്നും.
മദ്ധ്യാഹ്നരാത്രിയാംനേരം മാർത്താണ്ഡദേവകൃപാ
മദ്ധ്യാഹ്നനേരം പോലെ ചെയ്യുടൻ തൊഴുത്തത.
അപ്പോഴുതാകാശത്തിൽ പതിയും മഹാപ്രോഷമാൻ
മൃഗയുടരിനെക്കാളും ശോഭിയ്യ വിണ്ണിന്റെ
ദ്യോവിൻ നിന്നിറങ്ങുന്ന വാനവർ മഹാക്രുദ്ധം
ദ്യോവതിൽ സ്തുതിക്കുന്ന പാടുന്ന ഗാനം ഗീതം.
ഉയരുന്നുയിൽ സ്തുതിക്കുടസ്ഥൻ സർവ്വേശന്
ഉന്നതമഹത്വവും സ്തുതിയെ മനുഷ്യർക്ക്.
നല്ലൊരുശരണവും തെളിവും സമാധാനം
വല്ലഭൻ സർവ്വേശനുടെ കുടസ്ഥം! സ്തുതിയ്യുയ!

അപ്പോഴുതമ്മതന്റെ സ്വപ്നിനാവെന്നപോലെ
ചിച്ചുമായ് ചൊന്നുതന്റെ ഭർത്താവിനെ മുന്നിർത്തുവാൻ
തന്നുടെ രക്ഷാനാഥൻ രാജരാജനെന്ന ഇഹ
ചിഹ്നമായ് തെളിക്കുന്നും മുന്നിനാൽ മഹാസ്നേഹാൽ.
പതിയുമിച്ഛിയുന്നതനുജൻ ദൈവനുന്നൻ
ചിത്രകനുജത്തിന്റെയുടെ മുന്നിൽ കവിളുകൾ.
പിന്നതിൻശേഷം തന്റെ മാറതിലണച്ചുടൻ
നന്ദിയാലൂട്ടിനെന്റെ നിശ്ചല മുലയാട്ടും.

മാനുഷനാശയാകെ തീർത്തിട്ടു മിമ സൃഷ്ടാ
ക്രുതിയിൽ നിന്നേടിട്ടും താഴ്ചയിലതിനാഴം
ക്രുതിമാനമിർ നിന്നെ നുട്ടിട്ടു മെന്നാ കിലും
ക്രുതിയിൽ പാഴാം ചോ ജ്ജുവനുഷ്യൻ ഗുരുവെല്ലാം.
ഏതന്നു മാനു ചൊന്ന നേരത്തു ജുണ്ടിപ്പൈൽ
പുത്തിരിക്കാട്ടിനിട്ടിസുന്ദര രത്നങ്ങളെ.
ജനുകയുദ്ധമാം തന്റെ ചങ്കിനു ചേർന്നുകൊണ്ടു
ജാഞ്ഞിക പുക്കിസ്ഥിരം ചെങ്കനലാൽ തുടിനാൾ.
പരമപുരുഷൻ തന്റെ പിറവിക്രുതാർത്ഥയും
പരലോകരാജ്ഞി സൂതിക്കിം സമിക്കുവും
നരനേകനുംപിതാ യനുദ്ധേശ്യധ്യാനത്തിനാൽ
പരസ്നേഹമിതേതാ ടെ ജാണ്ണവെന്നാ കിലും
പരധ്യാനപുണ്ണിയശന നിരുക്കായി
കുടിക്കുനേരമുൾതരുണ വാദ്ദംവിനാ
നരനാം ചെയ്യാൻ ന്യായം നോന്നാക്കുനിമിഷമായ്
സകലനുനും ചൈതൻ ഉദ്ദേശം ചെയ്തതും
നരനാം ക്രുതിജുനേ ശോദിയും ക്രുതാശയും
മഹിമസ്നുതിക്കുന്നു സദ്ഗുരോ പാദത്തെന്നാലും
കുടിമനിവിണ്ണ മായ് ക്രുവേശിച്ചിവിധുനൻ.
നിങ്ങാവിൻ സ്വരം വഞ്ഞ ഗ്രഹിച്ചീടുന്നതന്യാ
പക്ഷുതൊക്കും ദൈവസ്നുതൻ നമുക്കു ക്രുതൃക്കിനായ
തെന്നാകും ചെയ്തനേരം മുണ്യദുരമ്പിരാംഗമാൻ
സുന്ദരി മാനുഷനെന്നു നന്നിധനമകുന്നെന്നു.
സൂര്യാദിവിണ്ണുണ്ണ സുന്ദര രത്നത്തിൽ
വീര്യവാൻസ്നുതനേയും ദുരാത്മാക്കൾ തുടങ്ങൾ പാഞ്ഞു.

Season's
Best
Wishes
Cheer!
Best
Wishes
for
Christmas and
New Year
Happy
Days
Dharmaram
Bangalore
Merry
Christmas !!

കാലിത്തൊഴുത്ത്

Rev. Bro. Zachaeus

ശീലോങ്ങനാഥനായുണ്ണിയേശോ
ഭൂലോകരക്ഷയ്ക്കവതരിച്ചോരിന്ന്
മാലിന്യമേതുമണ്ണുലകിൽ
മാലകറ്റാനെന്നാലാലസിക്കാൻ
സർവ്വേശൻസന്നുസ്സന്നിധിയാ
സവ്വത്തിൻകാരണഭൂതനുമാം.
സവ്വശക്തന്റെവചനിനായെ
സവ്വശക്തന്റെമനസ്സുപോലെ
നിഷ്ക്രിയനായകടക്കുരാജാ,
കർത്താവായുണ്ണിയേശോ

മന്നവമന്ദിരം തൈക്കൊണ്ടുള്ള
മന്നവനാഥനുമൃത്തൈവേദ്യ
കാലിത്തൊഴുത്തിനിൽ രമ്യമായും
കാലിക്കിടാങ്ങൾക്കിൽ നിൽക്കുകയും.
മുന്നിലുള്ളുണ്ണുന്ന കാലിതന്റെ
മുഖകമലമായി മമ്മുണ്ണുന്നും!
കീറത്തുണികൾ നിൻ നിലാവരം
കീറുന്നയെൻമനസ്സിൻ കാഴ്ചയിൽ.
ഉണ്ണിക്കുശൈത്യം അകറ്റിടാനായ്
വിണ്ണവരൊന്നുമൊരുക്കുന്നീല.

അഞ്ജനം കാറണിഞ്ഞഞ്ഞൂറൊന്നും
മുഞ്ഞുശരൽപോലെഴുന്നീൽ ദുഃഖമേ,
അഞ്ജിതമിഴിയുടെ കാഞ്ചനമല്ല,
മുഞ്ഞനായ് മുന്നിടെ വാഴും മന്നും.
ഇച്ഛിടാതെൻപാണിയന്യനിരാൻ
ധന്യനാംദൈവസുതനാതനോടെ.
ഭൂരിമാനവിനോടൊന്നുദ്ധരിപ്പാൻ
വാഴ്ത്തിടാം നിന്നെ ഞാനനന്തമഹത്വം.
കാഞ്ഞകാടുപോലെകൊടുംകൊടി
നാഥനായ് തീർത്ത നാടാടിടുന്നു.
കൂവണിഞ്ഞുള്ളിലെങ്കിലായ് ശീഘ്രമിന്നീ
കൂവുന്നുനിന്നെ സ്മരിച്ചിടുന്നു
കൂരിരുട്ടുനീക്കുവാനുണ്ണിയായി
കൂടുമനമെന്നും പോരുന്നീടുക.
മംഗളംപാടിടുമുണ്ണിതൻനാമം
മംഗളംവാഴ്ത്തിടുമുന്നിടത്തിൽ.
ശാന്തിസന്തോഷങ്ങളെന്നുമവരുടെ
ശോകങ്ങളിയിൽവാഴുമിടങ്ങൾ.

ഗദ്യകവിത

ചാതിരാവിൽ

Rev Bro. Godric

നുഗയുടെ ഒരോ ഞരമ്പിലും അഗ്നിജ്വാലകൾ നിഷ്ഠൂരമായി ആളിപ്പടരുന്നതുപോലെ തോന്നി. മേലാസകലം തുളുമ്പിയൊഴുകുന്ന വിയർപ്പിൽ കുതിർന്ന് അവൾ കിടക്കയിൽ കിടന്ന് പുളഞ്ഞു. ഒരു തുള്ളി വെള്ളത്തിനായി അവളുടെ നാവ് വരണ്ടുണങ്ങി. കണ്ണുകൾ തുറക്കാൻ പോലും അവൾക്ക് കഴിയുന്നില്ലായിരുന്നു. ചുറ്റും കൂടിനിന്നവരുടെ മുഖത്തെ ഭാവങ്ങൾ അവൾ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന സഹതാപത്തിന്റെ അർത്ഥവും അവൾ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷം അവൾ തന്റെ ഭൂതകാലത്തിലേക്ക് ഒന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരു കുഞ്ഞുപെൺകുട്ടിയുടെ നിഷ്കളങ്കമായ മുഖം അവളുടെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. അവൾ ഓർത്തു

പൊണ്ണാ ശ്രീനെങ്കുടെ ദിനത്തേദനം കരുതും മാതൊലിതെങ്കുടു.....
ഹാ..... വിരഹവിധുരതയുടെ ശിതമുതെയിൽ അവരെ നുലിംഗനം ചെയ്യുവാൻ അനു
വദിക്കുന്നോ..... കുടുങ്ങിയ വലയും പൊട്ടിയ കവിളുമുള്ള അസ്ഥിപഞ്ജരങ്ങൾ !!
അവർ വരുനിയുടെ താഴ്വരയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സമുദ്രിയുടെ വലയുതുടിലേക്ക് തങ്ങളുടെ
കണ്ണുകളെ പരിണ്ണു. അങ്ങോട്ടും പാരെന്നുവാൻ അവർ കൊതിച്ചു..... പക്ഷേ .....
അവർതന്നിന ചിറകുകളെവിടെ.....?..... അവരുടെ ഹൃദയം പിടഞ്ഞു. അസ്ഥി
കൾ നുറുങ്ങി..... മാംസം വരണ്ടു..... മത്സ്യബന്ധിനിയുടെ വഞ്ചിയേടുത്തിലേ
ക്ക് അവരെ ഉൾത്തുവാൻ, സമുദ്രത്തിന്റെ കാഹളം അവരുടെ മുൻ പിൻ ഉനുവാൻ
നു വിഷുവകാരിതുനിയും വന്നു ചേർന്നിരുന്നുവോ.....? അടിമുതുടെ തിപാടുന്ന
വികാരങ്ങൾ, ഉരിയുന്ന വലയുകൾ, ഇതിരേ, മുതലുത്രബന്ധിന്റെ വാൽ
പോലെയും അടുത്തുപൊട്ടുതന്നെ കിടക്കുമോ.....? പൊണ്ണാള ചിരിയുടെ
ചിറകടിയൊച്ചകളുണ്ട് മുതുരുവങ്കുടിൽ കൂടിയുള്ള ദുഖിയുടെ ഞരക്കങ്ങൾ.....
മന്ദമാരുതനിൽ കൂടിയുള്ള നെടുവീർപ്പുകൾ..... നിരവാലത്തിൽ കൂടിയുള്ള അല
റിക്കരച്ചിലുകൾ..... ഹാ..... അനുശ്വാസസംഭരിച്ച കഥ..... അങ്ങു വേഗം
പോയ്പോയെങ്കിലും.....

× × × × × × × ×

വദനമേവല യാവിനിയുടെ മൃതശരീരത്തിൽ അരുതെന്നൊൽത്തു
വാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് നേരം വളരെയായി..... വസുന്ധരയുടെ ഹൃദയം നിരവാലത്തിൽ
കൂടി പിടഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അനു നെഞ്ചിടിപ്പു നേരിയതായുണ്ട് അനുരാഗം സോൽത്ത
ണം നിന്നു. ഗാനനദിയിൽ നിന്നുയരുന്ന ഹൃദയങ്ങളുടെ തമസ്സു നിറഞ്ഞ ഗദ്ഗദനിധിയിൽ രാഗിണി
കൾ ഗാനവർഷം ചെയ്തു. അനു ഗാനശ്രുതിയിൽ മുങ്ങിനിന്നുകൊണ്ടായ ലതാനികുഞ്ജങ്ങൾ
കൂവണിഞ്ഞു. അവയിൽ നിന്നു പുരപ്പെട്ട പരിമളം സേവനത്തിന്റെ പാവന സന്ദേ
ശങ്ങൾ പകർന്നുകൊണ്ടു പാതിരാപ്പൂവിനെ പുണരുന്നുവോ..... ഇരുട്ടിനുടുത്തായ
നെടുനിശ്വാസങ്ങളിൽ ശിനുനുതകളുടെ വധുരസ്മൃതികൾ ചിതറിക്കൊണ്ടു പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ
ഉദിച്ചുയർന്നു..... ശീനുകണികയുടെയും വുദിചാരത്തിന്റെയും മണികായിൽ നിന്നും ഒടിമ
റിയാനുള്ളതായവും ചില കൽനിനിഴലുകൾ അങ്ങുവിടെയും ചരന്നു.....പൊന്നണിഞ്ഞരങ്ങൾ

വേച്ചുവരുന്നു വലിച്ചുമാറ്റി ഇതു രണ്ടുതവണയുണ്ടായതു നോക്കുന്നു..... എന്താണ് കാരണം.....? സ്വച്ഛന്ദചരന്മാരായും പഞ്ചപുച്ഛമടക്കി നിൽക്കുകയുണ്ട് ചുറ്റിലും ഒരു മഹത് സംഭവം ദർശിക്കുവാൻ..... കനിവിലകളുടെ തുടക്കുനിന്നു ക്ഷീണവേദന രണ്ടു ദിവസമായ മുതൽ ഞരമ്പിലൂടെ ഇരച്ചുകയറുന്നു തലപൊക്കിനോക്കാനുണ്ട്..... എന്താണ് കാരണമെന്ന്.....

× × × × × × × ×

നിശബ്ദതയിൽ ഇതു ഒരു വെള്ളിടിയായി ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞു..... സകല്പങ്ങളുടെ കനകകിനാക്കളെ ഞെരിച്ചുടച്ചുകൊണ്ട് ഇതു ഒരേ ഒരു ചോദ്യം ചിറകടിച്ചുയരുന്നു..... എവിടെ?..... പാഴ്മുടിലിൽ...!! എവിടെ.....?... വൈക്കോൽ പുറത്ത്..... !! ഹേ..... ഹൃദയവിശുദ്ധരായ ഏതോമേ, സഹനതാപമിശ്രിതരായ ഏതോമേ, ക്ഷാന്തപൂരിതരായ ഏതോമേ,.... നിന്റെ ഗുരുനാഥനുവിധിച്ചമരണമായ ക്രൂശുവരിക്കുവാൻ നീ പിറന്നുവീണ തൊഴുത്തുതന്നെയാണോ ഏതോ.....? മനുഷ്യന്റെ മൂല്യവിചാരങ്ങളിൽ നിന്നും അഹങ്കാരം ചവച്ചുതുപ്പിയ സഹനത്തിന്റെയും ത്യാഗത്തിന്റെയും നെല്ലിപ്പലകയിൽ ഹൃദയശൂന്യരായിത്തീർന്ന ദംഷ്ട്രകൾ ഉറഞ്ഞു വിറയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഇരുട്ടുകാറ്റടിക്കുന്നു, വസന്തത്തുമ്പത്തിലേ തേമ്പാവിൽ. വാതത്തിരുണ്ടു പഞ്ചമം പാടിയ മുളിലിനങ്ങൾ നിശബ്ദരായി പതുങ്ങിപോയി.....

× × × × × × × ×

അന്നേ, നെടുവിൽ ചുകന്നുതുടുത്ത നാടിൻ, യാതനയുടെ മുൾപടർപ്പിൽ തലയെടുത്ത പനിനീർപൂവായിരുന്നു നീ!

പനിതളുടെ താഴ്വാരത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിവന്നപ്പോൾ പനിതന്നെയായിരുന്നു നീ!

പാവങ്ങളുടെ പാഴ്കുടിലുകളിലേയ്ക്കു കനിഞ്ഞുതലയുന്ന പാവന ചരിതനാണ് നീ....!

അധ്വാനത്തിന്റെ അലംബമാണു നീ!
പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ദിവ്യാനുഭവമാണു നീ!
നിർമ്മമതയുടെ മുമ്പിൽ ശ്രേഷ്ഠത്തിന്റെ മോഹനമുരളി വിടുവാൻ
തുടങ്ങുന്ന ശ്രേഷ്ഠഭാഷകനാണു നീ!
മൂലധനിയുടെ മുന്നിൽ ഒടുങ്ങാത്തെയും സൂചികുത്തുവേയും ഉയർന്ന്
നിൽക്കുന്ന വിപ്ലവകാരിയാണു നീ!
വന്ധ്യതയെ സ്നേഹിച്ചു തന്നെ വിളിച്ച വന്ധ്യ സേവിയാണു നീ...!!
പക്ഷേ.....!!
നിനക്കു ലഭിച്ചതോ? ചാട്ടുകൊടിൻ!!
നീ ചിരിച്ചതോ? പാതിരാവിൽ!

× × × × × ×

Warmest wishes for a Happy

Blessed Christmas season

and Happiness in the

New Year.

The True Notion of Culture

I

Rev. Bro. Ferrer.

Hegal in his 'philosophy of history' defines culture as a universal consciousness which is received in and based on the spirit of a people." The actual State is animated by this spirit in all its particular affairs - its Wars, Institutions, etc." It is this supersubstantial soul that gives unity to the nation and particularizes culture into this culture, that is English culture, French culture, German culture, etc.

In order that we might see more clearly the reality we are seeking to define it will be better to examine some ideas of several leading anthropologists, psychologists and sociologists.

Kroeber describes culture as"... the mass of learned and transmitted motor reactions, habits, techniques, and values - and the behavior they induce.... culture is the special and exclusive product of man, and is their distinct quality in the cosmos."

Culture is always transmitted by learning in some way. Its features do not come by any hereditary process. But it includes all those features which are on the human level of consciousness in some way. James Feiblemaw in his " Theory of Human culture" holds that " culture may be said to be the common use and application of complex objective ideas by the members of a social group". Robert A Lowie describes the phenomenon as"... the whole of social traditions". The great Victorian, Matthew Arnold, called it "... a study of perfection. It moves by the force, not merely or primarily of the scientific passion for pure knowledge, but also of the moral and social passion for doing good". And finally, the famous Catholic anthropologist, Fr. Wilhelm

Schmidt, held that "culture from its deepest nature consists in the inner formations of the human mind; in the external formations of the body and nature only in so far as this is directed by the mind. Thus, culture, as everything intellectual, is a something immanent, something entirely internal and as such not directly subject to external observations. However, it is observable, not only through the influences exercised upon the mind from without, to which the mind is exposed, but also by those influences which radiate from the mind itself out upon the body, other human beings and external environment.

Another group of thinkers who shed some valuable light upon this problem are the psychologists. Alexander A Schneiders, for example, defines culture as "the systematized pattern of customs, mores, beliefs, practices and traditions characteristic of a large social group". David P. Ausubel of the university of Illinois holds that cultural influences on the human person are often misunderstood and tend to be taken too abstractly. This is a fault because an abstract cultural concept as such influences nobody.

However, from these anthropological and psychological definitions we can legitimately distinguish the following important factors:

1) Culture is something either of the conscious mind of man or produced by it.

2) Culture is never innate.

3) The culture which is aquired, is aquired from men living in society.

4) The external things proceeding from the human mind- technology, artifacts, manners etc.- are better designated as the effects of culture rather than culture itself, though they are cultural.

5) Culture can progress - the human personality does develop into a full flowering as its social institutions are perfected so that the measure of culture is the degree in which it approaches the perfection of human excellence.

These factors enable us to

understand the true definitions: The true culture means philosophically, the actuality of the human moral, practical, and intellectual potencies precisely as such perfections exist in a human person. The essential relations of culture with religion: That is why as Christopher Dawson in his 'Religion and Culture' says: "All the great civilizations of the ancient world believed in a transcendent divine order which manifested itself alike in cosmos, in the moral law and in the religious ritual; and it was only in so far as society was co-ordinated with the divine order by the sacred law of ritual and sacrifice that it had the right to exist and to be considered a civilized way of life."

Arnold Toynbee is haunted by the world view of history, by the cultures that stand outside the Christian West. Moreover he accepts in substance the Hegelian dialectic of conflict and synthesis out of which each new ideas grows. If we took the encounters between the different societies as the central theme of history, the origin of the living higher religions within the last two or three thousand years, one finds that all the (of) them arose in the past out of such encounters between different civilizations. Christianity arose out of the encounter between the Greek civilization and that of Palestine and Syria.

It seems clear that the most important fact to be derived from this passage is the philosophical presuppositions that religion always rises out of conflict between two super-beings and called culture or civilizations. This is simply false, especially in the case of Christianity. For the Church arose out of no historical clash; it came from above human history. It came, surely, when Caesar Augustus was the Emperor of Rome, when Quirinius was the Governor of Syria, and when the whole world was at peace. But this does not imply that God was necessitated or that human culture gave birth to this strange prodigy we have come to call Christianity. Religions however, when not

supernatural, arise from the thoughts and inspirations of individual men and not from out of a dash theory.

In Toynbee there is a deep respect for Christianity and for religion as the all important element among a people. Other scholars, however, who accept the basic notions apparently influencing the mind of Toynbee, more frankly carry this idea to its logical conclusions in the hypostatization of culture. Leo A White of the University of Michigan, for example, starting from the group-mind idea of Durkheim and Gierke has not hesitated to carry the Hegelian principle to its last bitter and most terrible conclusion by denying the doctrine of free-will.

The point of contact between religion and culture:-

The point of contact between religion and culture is such that religion, or lack of it, makes a really profound difference among men. The philosophical point of contact between religion and culture, then, must be in the human intellect and human will, in the ideas held to be true, in the acceptance and volition of the consequences of these truths. But why does a system of religious beliefs and habits exercise such decisive influence over the other spheres of human activity and thoughts? Man, according to St. Thomas, has a natural inclination to know the truth about God. Now the terms "natural inclination" in its philosophic sense means the tendency of a nature such that wherever the nature is found existing, the tendency is a philosophic fact. And this is the reason why historians and anthropologists discover it to be operative in all people.

The measure of culture, therefore, will be the measure of the truths of its religious doctrines and the extend to which they are practiced.

Christianity and culture:-

Christianity, however, affects the problem of religion and culture in a peculiar way. Now the primary concern of the Faith is not the excellence of temporal life and

(Contd. on page 30)

Oriental Liturgy

(Conclusion)

Rev. Fr. Symns

Nearly a million Christians of Syria of whom over a half are Catholics belong to this rite. The liturgies they use are 1. The liturgy of the Apostolic Constitutions - So called from being found in the books II + VIII of the Apostolic Constitutions. It is attributed generally but without foundation to St. Clement of Rome. Hence is called also Clementine liturgy. It is probably a tentative liturgy drawn up in the 4th Century and may represent the original rite of Antioch.

The Liturgy of St. James in Greek goes back to the 6th Century, perhaps even to the 4th Century. It appears to have been the normal liturgy. It was a modification of pure Syrian original effected at Jerusalem. It in its turn gave rise to the Byzantine (Melkite), Armenian, and perhaps Chaldean liturgies. Since 12th Century it is in use only on Oct. 23rd the feast of St. James the Less at Jerusalem, in Cyprus, and in the island of Zante. Manuscripts available are of a later age (end of the 10th Century) and shows many signs of infiltration suggested by Byzantine use.

Liturgy of St. James was in Syriac. Almost identical in the Greek manuscripts date from the 8th Century. Many anaphoras are in use variably Scriptural lessons and some prayers are in Arabic wherever it is the vernacular. In India all the pre-anaphoral part is in Malayalam (Malankarite). Very recently this year certain liturgical reforms have been effected in the Malankara branch to purify the rite of Western influence.

Besides these have been once some 64 anaphoras more. Most of them were published in Latin by Eusébi Renaudos in his Liturgiarum Orientalium Collectio. They are very akin to the Liturgy of St. James.

Of all these 7 are in use among Catholics at present. The Missal published in 1922

gives the following: 1) St. James; St. John; 12 Apostles, St Mark; St Eusthathius Patriarch of Antioch, St. Basil of Caesarea; St. Cyril of Alexandria and a liturgy of the Presanctified. The Liturgy of St. James is used on all feast days of Our Lord, Sundays in the Lent, at the enthronement of the Patriarch, the Consecration of the Bishop, ordination of the priest, Consecration of the Church or altar stone and in the first liturgy of a Bishop or a priest. The liturgy of St. John is used on the feast-days of our Lady. The other Anaphoras are left to the free Choice of the Celebrant, but the normal liturgy on ordinary days is that of the 12 Apostles. On Good Friday the liturgy of the Presanctified is in use. The dessidents keeping the use of some 30 liturgies. Lavabo at the offertory is performed. The fraction of the Host takes place before the Pater. The Institution is variously practised. The Jacobite Monophysites have retained in the Trisagion the interpolated words "Who was crucified for us", which was introduced by Peter the Fuller at Antioch in the 5th Century.

Baptism is by a Semi immersion Combined with infusion and Confirmation is administered immediately after Baptism. For Extreme Unction Catholic Syrians follow the Western usage or similar ones. Syrians Calendar is based on the old Calendar of the Church of Antioch. Many of the dates fall on strange days: Visitation on the 6th Sunday before Christmas; feast of St Stephen on January 8th etc. Catholics have adopted several feast of Western Origin eg. Corpus Xti.

The Maronite Liturgy - These are a section of the Syrian people living mostly in and about the Lebanan mountains. All are Catholics, the only Eastern rite Containing no schismatics. They number about a third of a million. If we except the Malabarese, these are the most renamed sect of the East. Liturgy, of Course, is derived from Antioch-

Jerusalem. But the lessons and many of the hymns, prayers and responses are in the vernacular Arabic. Altar breads are unleavened and just the same as the Westerns. People receive Communion only in one kind. The furnishings and Altar vessels are thoroughly westernised. They have a uniform way of Celebrating the Low Mass. However it involves the use of incense and some singing. People kneel almost throughout.

They have many more anaphoras. In the last 5 editions of the missal their number have been reduced to 8 with the rite of the Pre-Sanctified for the Good Friday. Of these the normal one in use is the so Called anaphora of the Holy Roman Church in which the Consecration is modelled on the Western pattern. It is not an exact Copy of the Roman Mass, but drawn up by Andrew Alexander, a Maronite of Cyprus, at the instance of the Sacred Congregation of the Prop. fide, on the model of the liturgy of the 12 Apostles. Nevertheless vestiges of Western influences are numerous. Other liturgies are left to the choice of the Celebrant. Benedictions, Rosary, Stations of the Cross etc are in use. Confirmation is apart from Baptism which is modelled on the latin form administered by a Bishop or his delegate. Divine office Consists of 7 hours

The Chaldean or Eastern Syrian Liturgy of Mesopotamia and Persia this is in use among the Chaldean Catholics, the Nestorians and in a modified form among the Christians of Malabar whose liturgy deserves special Consideration. About 70% of the users are Catholics, 96% if the Malabarese included. Catholics of this pure Chaldean rite number about 100,000. The Nestorians (Assyrians) Come to about 50,000. The Language is East Syriac (Edessan dialect of Aramaic). Lessons and few other elements are in the vernacular Arabic, Turkish or even in English. There are three Eucharistic liturgies – of the Holy Apostles Addai and Mari is the most Commonly used among the

Nestorians. Catholics use only this, of Theodore of Mopsuestia, and Nestorius. Nestorians attribute to the Patriarch Jesuyab III (7th Century) the definitive fixing of the Lit liturgy of ss. Addai and Mari. A liturgy of the Pre-Sanctified was edited in 1902 by H.W. Codrington for the Jacobite Monophysites. It is especially remarkable for an Epicletic prayer addressed to Christ, instead of to the H. Spirit. The official text of the missal published by Dominicans of Mossul contains the 3 forms of Anaphoras. Liturgy of the Bl. Addai and Mari is used from Holy Saturday till Advent; so also in the requiem Masses, in the Commemoration of the Saints, in Low Masses throughout the year. The Liturgy of Theodore is in use from the first Sunday in the Advent till the feast of Hosana. The liturgy of Mar Nestorius or the third following is used in 5 times in a year — Epiphany, St. John Baptist, Commemoration of Nineviteh and H. Thursday. The great Supplication is anticipated before the Epiclesis and is linked with the anamnesis unlike other Eastern Liturgies. Communion in both Species is Common. But Catholic receive only in one. Filioque has been introduced in the Creed by the Catholics. Catholics have, likewise, erased to the names of Mar Nestorius etc from the diptych. Baptism is by semi-immersion and infusion, followed by Confirmation. Extreme Unction is very similar to the Western practice. Rosary, Scapulars, Stations of the Cross and certain feasts of the Western have been introduced.

They divid the Eccl. year into ten unequal periods. There are only 60 feasts of Saints. Many of these are movable and fall on Fridays. Corpus Christi, S. Heart, O. Lady of Mt. Carmel etc are Western imports.

The Liturgy of Malabar — This is a modified Chaldean Rite. Schismatics use either the Nestorian or the Jacobite Liturgy in Syriac. The use only the liturgy ss. Addai and Mari. This is

(contd. on page 29)

കമ്മ്യൂണിസം തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ

Rev. Fr. Daniel.

ലോകത്തെ തൊഴിലാളികൾ ഒരുമിച്ചു വാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്ത കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇടം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണ് കാൾ മാർക്സ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മദിനമാണ് വെള്ളിയാഴ്ച ആചരിക്കുന്നത്. വെള്ളിയാഴ്ച കാൾ മാർക്സ് കണ്ടുപിടിച്ചതായിരുന്നു; അതിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവു് ഹോബ്സാണ്. മാർക്സ് ഹോബ്സിന്റെ വെള്ളിയാഴ്ചയിൽ നിന്നാണെന്നു പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതെങ്ങനെ സാധിച്ചു? ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഹോബ്സിന്റെ തത്ത്വങ്ങൾ നിരീശ്വരവാദിയായ കാൾമാർക്സ് എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി? ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കൊരു സമാധാനം കണ്ടുപിടിക്കണമെങ്കിൽ ഹോബ്സിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലേക്കു് നിങ്ങൾ ചെല്ലണം. അതിന്റെ ധനഭാഗത്തെ ഒരു വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചരിത്രാന്വേഷണം.

ആധുനിക സ്വതന്ത്ര ചിന്താസരണിയുടെ ഉപജ്ഞാതാവു് റെനെ ഡെക്കാർട്ട് ആണെങ്കിൽ അതിനെ ഒരു നവീന ചലനമായി കൂടെ നിർത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചവൻ കാന്താണ്. ഡേവിഡ് ഹ്യൂമിന്റെ സന്ദേഹവാദത്തിനെതിരായി നിലകൊണ്ട കാന്റിന്റെ ദർശനം. കണ്ടാൽ കാന്റ് ചെന്നവസാനിച്ചത് കട്ടപ്രകൃതിഗതവാദത്തിലാണ്. തത്ത്വവും, സത്യവുമൊക്കെ വ്യക്തിഗതമാണെന്നും, സാമൂഹ്യവസ്തുക്കളെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നത് കൽത്തറിച്ച് മീൻകിഴങ്ങളെയും മീനാശയങ്ങളെയും വണ്ടുകൊണ്ടാണെന്നും, വസ്തുക്കളെ യഥാതഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ മനഃശ്ചിമനസ്സു് അശക്തമാണെന്നും കാട്ടുന്നതായ കാന്റ് ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ പ്രക്ഷോഭജനകമായ വ്യക്തിയാണ് വന്നു വന്നിട്ടാണ് നിരോധവിപ്ലവം.

ഇതിനാൽ അധികകാലം വേണ്ടിവന്നില്ല കാന്റിനെതിരായി ചിന്തകന്മാർ അണി നിരക്കുവാൻ. വസ്തുക്കളെ അവയായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ചൂണ്ടുപലകയായ ദർശനത്തിനുവേണ്ടി അവർ മുറവിളി കൂട്ടി.

ഫ്രെഡറിക്ക് ഹോബ്സ്

ഹോബ്സ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുമ്പോൾ ചിന്താമണ്ഡലത്തിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഇങ്ങനെയിരിക്കുകയായിരുന്നു. "ഫിച്ടിന്റെയും ഷെല്ലിങ്ങിന്റെയും ദർശനങ്ങൾ

വ്യൂഹാസം" എന്ന ഗ്രന്ഥം കഴുതിയ ഹോഗൽ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ നില വിലിരുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ നന്നായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. "മനഃശ്രീകരിഭാസം" എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ ഹോഗൽ ഇന്നുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കൊരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം ലോകത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

ദ്വന്ദ്വാശയവാദി.

ഹോഗൽ ഒരു കുശലനായ ദ്വന്ദ്വാശയവാദിയായിരുന്നു. ഏതൊരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നപോഴും അതിനു രണ്ടു വശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നിയിരുന്നു. അതിനുള്ള കാരണം — ഇതെല്ലാം ദ്വന്ദ്വാശയവാദികളുടെ ചില പൊതുപ്രമാണങ്ങളാണ്. ഹോഗലാണ് അവരുടെയെല്ലാം മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്നത്. കാന്റിനെതിരായി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠങ്ങളാണെന്നു തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം ഹോഗൽ ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും ആകർഷകമാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഹോഗൽ പറഞ്ഞതു ചിന്തയും യാഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിൽ ചേർച്ചക്കുറവുണ്ടെന്നാണ്; യാഥാർത്ഥ്യം ചിന്തയാണെന്നല്ല — ചിന്തിക്കുന്നതുശരി.

നാം കാണുന്നതുപോലെ ഓരോ ചിന്താശയത്തിന്റെയും ആവിർഭാവമാണ്. ഓരോന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ടു വിചലനം ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി പുതുചിന്താശയത്തിന്റെ നാന്ദി കുറിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ചിന്താശക്തിയുള്ള മനുഷ്യനിൽക്കൂടി ഓരോ ചിന്താശയം വീണ്ടും വീണ്ടും ആവിർഭവിക്കുന്നു. ഓരോ പുതിയ ചിന്താശയത്തിന്റെയും ആവിർഭാവം വൈരുദ്ധ്യസിദ്ധാന്തം (dialectics) എന്നറിയപ്പെടുന്നു. "ഡയലക്ടിക്സ്"

"ഡിയാലൊഗോ"

എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിൽ നിന്നാണ് ഡയലക്ടിസിന്റെ ഉത്ഭവം. അപ്പുറത്തിന്റെ അർത്ഥം സംഭാഷിക്കുക, നടക്കുക എന്നൊക്കെയാണ്.

പുതിയൊരു അർത്ഥം കൊടുത്തത് തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ ആദ്യമായ് ഈ പദം പ്രയോഗിച്ചത് ഹോഗലാണ്. ഹോഗലിന്റെ വൈരുദ്ധ്യസിദ്ധാന്തപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിനെ നിഷേധിക്കുകയല്ല; ഉൾക്കൊള്ളുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വസ്തുക്കൾക്കു അർത്ഥവും അസ്തിത്വവും ലഭിക്കുന്നത് അവയുടെ നിഷേധത്തിൽ നിന്നാണ്. ഒരു വസ്തുവും (thesis) അതിന്റെ നിഷേധവും (antithesis) തമ്മിലുള്ള സമരത്തിൽ നിന്ന് ഒരു പുതിയ വസ്തു രൂപം (synthesis) കൊള്ളുന്നു. പുതുതായി ഉടലെടുത്ത വസ്തുവിനും അതിന്റെ നിഷേധം

ക്രൂരത നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ കലർന്നിട്ടുണ്ട്. വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള നൂതനമായ രാഗവൈരുദ്ധ്യം അവസാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതോടുകൂടി പരമാശയം തന്മയീഭാവം പ്രാപിക്കുന്നു. വൈരുദ്ധ്യനിയമം പ്രയോഗികജീവിതത്തിൽ.

മനുഷ്യൻ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രണ്ടുദർശനം വെറും തുലയങ്ങളെ ചിന്താമാത്രം കൂടിച്ചാർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം പൂർത്തിയാക്കാനാവുമോ. ഹോബ്സിന്റെ വൈരുദ്ധ്യവാദപ്രകാരം രണ്ടുദർശനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം ദർശിക്കുവാൻ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനമായി വരുന്നു. തുലയങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ചൊരുത്തക്കേടുകൾ തമ്മിലുള്ള സമരമായി വരുന്നു. ഹോബ്സിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ തുലയങ്ങൾ സമരത്തിലേർപ്പെടുന്നു. അത് ഒരു വൈരുദ്ധ്യമാണ്. ഒരു നിയമമുണ്ട്.

ചുരുക്കത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യമാണ് നാമീലോകത്തിൽ കാണുന്ന സകല പ്രതിഭാസങ്ങളുടെയും നിദാനം; തുലയങ്ങൾ തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യം; വ്യക്തികൾ തമ്മിൽ സംഘട്ടനം; രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിൽ സമരം.

ഹോബ്സിനുശേഷം.

ഹോബ്സ് കണ്ടുപിടിച്ച വിപ്ലവാത്മകമായ കണ്ടുപിടുത്തം തുടർന്നുവന്ന ചിന്തകന്മാർക്ക് ഒരു നൂതനചിന്താപദ്ധതി സൃഷ്ടിച്ചു. കാരണം ചിന്താണ് ഹോബ്സിന്റെ ദർശനപ്രകാരം ചരിത്രം ചാരമാശയത്തിന്റെ പ്രചോദനത്തിലൂടെയുള്ള "മാർഗ്ഗമാണ്" എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ചരമാശയം ദർശനത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് ഒരിക്കൽ ചരമാശയം ദർശനം വസ്തുനിഷ്ഠമായി മുക്തിനേടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ചരിത്രം തന്നോടുകൂടി അവസാനിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഹോബ്സ് വരിച്ചിട്ടു ചരിത്രം ചിന്നഭിന്നമായിപ്പോകുന്നു. ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലർ ഹോബ്സിനുശേഷം ഒരു നൂതനചക്രം സൃഷ്ടിച്ചു. കാരണം ചിന്താണ് ഹോബ്സിന്റെ ദർശനപ്രകാരം ചരിത്രം ചാരമാശയത്തിന്റെ പ്രചോദനത്തിലൂടെയുള്ള "മാർഗ്ഗമാണ്" എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ചരമാശയം ദർശനത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് ഒരിക്കൽ ചരമാശയം ദർശനം വസ്തുനിഷ്ഠമായി മുക്തിനേടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ചരിത്രം തന്നോടുകൂടി അവസാനിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഹോബ്സ് വരിച്ചിട്ടു ചരിത്രം ചിന്നഭിന്നമായിപ്പോകുന്നു. ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നത്. ഹോബ്സിന്റെ മിഥ്യാദർശനം അവർക്കു സ്വീകാര്യമായിത്തോന്നി. ജ്യേക്കബ് മലെഷോട്ട്, കാൾവോട്ട്, മുയിഷ്യക്കാൻ, ഫൊർമിനാൻഡ് ലസ്സേൽ തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു അവരിൽ പ്രധാനികൾ. ഫ്രഡറിക്ക് ഹോഷിൻ വക്കും അവരുടെ നേതാവും.

ഹോഷിൻവക്ക്

ഹോബ്സ് അന്തർധാനം ചെയ്ത 10 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹോഷിൻവക്ക് "ക്രിസ്തീയമതത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത", "മതത്തിന്റെ അടിത്തറ" മുതലായ രണ്ടുഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഹോഷിൻവക്ക് അടുത്തുവരുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായിരുന്നു. പിന്നീടദ്ദേഹം ദൂരഗ്രാഹിയായ ഹോബ്സിന്റെ ചരമാശയത്തിലും വെടിഞ്ഞുകളഞ്ഞിട്ട് ആത്മനിഷ്ഠമതത്തെ പരിരക്ഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം തന്നെ

(contd. on page 27)

Physiognomy of Indian Philosophy

Rev. L. J. Britto.

d) Conclusion.

i The Common Doctrinal Points: It is interesting to note that where the Indian Philosophers agree among themselves, they are in perfect agreement also with Scholastic philosophy. The main problem is the common one for all philosophers, namely the fact of Change: every philosophy attempts to discover the permanent in the changing, laws in the disordered elements of the world of experience.

As regards the solution also, there is more agreement that divergence. The existence of a Supreme Being as the ultimate cause and support of the world is unanimously admitted: What an author says Sankara is true regarding the majority of Indian philosophers: "The notion of reality is an ultimate notion, is the notion of an ultimate reality. Brahman is the word used by Sankara to designate this reality which is the bedrock of all certainty, the presupposition of all intelligible thought, the foundation of all law and order. The reality of Brahman is thus implicated in the very possibility of there existing anything (49) In a way it may be said that "He is the indwelling spirit that makes all life live. As the soul is to the body, so is the Lord the soul of all souls." (50)

Similarly the reality and spirituality of the soul is unanimously asserted. The need for morality and self-discipline and the supereminence of spiritual values are emphasised. As C. Rajagopalachari puts it, "the principal teaching of the Upanishads is this: Man cannot achieve permanent happiness through physical enjoyment, through wealth of the goods of the world. Happiness can result only from liberation and only spiritual enlightenment can liberate us" (51)

ii Divergences: On points of doctrine, in which Indian philosophy is in disagreement with scholastic philosophy, there is no unanimity among the Indian philosophers themselves. This indicates the difficulty of the problems. The divergent opinions can be easily explained, if we understand the suppositions the respective philosophers laboured under. Thus, though they consider the world as a product of Brahman, still, they could not clearly state how this producing could take place without endangering the purity of Brahman. Sankara had to deny the reality

(49) R. P. Singh M. A.; D. Lit. The Vedanta of Sankara 1 p. 34 Jaipur 1949.

(50) C. Rajagopalachari - Vedanta the basic Culture of India. p. 18. New Delhi '49

(51) ibid. P. 8.

of creation altogether, because for him the notions of 'bheda', 'srishti', 'avaita' and 'utpatti', all implied in creation essentially connote multiplicity (52). Ramanuja tries to exclude the hypothesis of production by his idea of eternal modes. Still, it is heartening to note of production that there is a real attempt to explain the Co-existence of Brahman and the world by discovering a certain analogy in the heart of being. Sankara's māya and Ramanuja's concepts of 'attribute' and 'body' are proof of it.

Similarly, there is no agreement among Hindu philosophers regarding the final end of the individual self. According to Sankara the individual aspect of the self is unreal and will be lost when realization of our identity with Brahman comes, while for Ramanuja the eternal permanence of the individual soul contemplating the suddhasattva of the Lord is a necessary implication of our moral obligation and self-inhibition. The relation between Brahman and the individual self also is not clearly defined: there is no agreement regarding the nature and process of evolution and involution of the state of bondage.

These points of divergence indicate that there are many open questions in Indian philosophy, even on fundamental realities, which have still to be solved adequately. This cannot be done except by a harmonious and synthetic conception of the whole of philosophy.

iii. Towards the formation of an Integral Indian Philosophy.

But this harmonious and synthetic conception of Philosophy in India cannot be maintained by merely presenting a western system under the Indian garb. It is want of understanding and leads to serious misunderstandings to make direct comparisons between western and Indian systems, as many actually do (53). Not only the terminology, but the entire mental background is quite different in India and in the west.

But, truth is the same everywhere and can be only one. From what we have examined above, it is clear that what is particularly Indian is not the doctrine, but the out look is that Indian thought is introspective. Starting from the fact of individual consciousness. There is no doubt that a correct and complete system of philosophy can be

(52) Cf. Mand. S.B. ii, 13. VI Karō-thi nana karoths, iii, 15: utpatyatikrito bheda; utpatti bhedati; iii, 2 Srishtayā bhedadrsta.

(53) Cf. e.g. P.C. Mukerji M.A. The Nature of Self. Allahabad 1943: Saroj Kumar Das M.A; Ph.D. A Study of the Vedanta. Calcutta 1937.

built up from such an angle. As for the conceptual background of Indian Tradition, we have to admit that there are certain terms and notions which have by abuse assumed a wrong colour. But on the whole, the general back-bone is sound and strong.

We have to start from a critique of our own conscious experience. Has it merely a "vyavahārikam" or pragmatic value, or is it able to attain reality of the absolute order? Its absolute validity can be clearly established from the intrinsic dynamism of our thinking which constantly affirms everything in relation with the absolute order. Elements of a sound critique from this angle of view is not wanting in the Indian philosophers. A similar intro-spectionist procedure is possible and should be highly recommended in proving the existence of God. (54). An impartial and sound analysis of being which would reveal its analogy, is lacking in Indian philosophy. But our experience of our conscious self provides sufficient scope for such an analysis. What led Sankara into error in his metaphysical analysis of consciousness is that he hastily took it for the absolutely pure consciousness, and failed to note the intrinsically imperfect nature of our individual consciousness. With a firm metaphysical basis it will be easy to evaluate the intrinsic value of the cosmic and psychic realities. As for Ethics, Indian thought admits and highly esteems all its fundamental conclusions. But, often it is given an automatic and mechanical necessity owing to the doctrine of Karma. But if the relation between the individual self and the supreme Being is clearly established Ethics will shed all its individualism and will change itself into a life of communion with the Supreme Personal Being." The doctrine of māya does not mean that everything is unreal and that we are free to act as we please. Life is real and life is subject to eternal and unchangeable law. This, and not unreality is the true implication of vedantic doctrine" (55)

Thus Indian philosophy has got its definite characteristics. We can render it service only by preserving this general cadre. Hence, to re think philosophy for the circumstances of India means to rethink Indian Conceptions and correcting the abberations open the way to the discovery of the whole truth, whose natural splendour should convince all minds. to all the five ways of proving the existence of God.

(54) Cf. e.g. 'The Sixth way' of Maritain: in Approaches to God pp. 58-67. We think that this sixth way is only an introspective aspect of the 3rd Way. Such an approach is possible with regard.

(55) C. Rajagopalachari I. C. p. 19.

(contd. from page 23)

പറയുന്നതുപോലെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന് (Anthropology) സ്ഥാനമില്ലാതായി. ഫലമോ? വളരെ വിചിത്രം. അതേപോലെ പറഞ്ഞാൽ മനശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ മതം (essentially) മതാനന്തരീയമാണ്. മനശ്ശാസ്ത്രത്തെ മതത്തിനു; പക്ഷേ മതത്തിന് മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മനശ്ശാസ്ത്രത്തിനും മതത്തിനും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന ഒരുതരം രഹസ്യത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അജ്ഞാതത്തിന്റെ രണ്ടിടങ്ങൾ. ഇതുതന്നെയുണ്ടോ? — മനശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ആത്മബോധം (Self Consciousness) ഉണ്ട്. മതത്തിനില്ല. എന്നാൽ മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആത്മബോധത്തിന്റെ വസ്തു (object) മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യൻ പറയുമ്പോൾതന്നെ അതൊരിക്കലും മനുഷ്യനെ അതിക്രമിക്കുന്നില്ല. "Homo homini Deus est". മനുഷ്യനിൽ ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്വന്തം ഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കുകയല്ല മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ സ്വഭാവത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

ഇതുപക്ഷേ കാരായ ഹെഗേലിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മനുഷ്യർ ഞെട്ടിക്കുന്ന അജ്ഞാനിത്തമൊക്കെവെളിപാടായിരുന്നു. നിസ്സംശയം ഒരു ചലനരഹിതമായ ഛായാശയവും പരിവർത്തനവിധേയമായ പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം ഇല്ലാതായി, മനുഷ്യർ ഇന്ന് ഒരേസമയം അന്തരാത്മാവിനിന്നു ചിന്തിക്കുന്നു. പിന്നീടു ഫോയർബാഹ് ഈ ആശയം — ദൈവത്തിന്റെ ഉടയവൻ പ്രപഞ്ചം. കാൾ മാർക്സിന്റെ ചിന്തകവാദം..

ഹേഗലിന്റേയും മാർക്സിന്റേയും ഇടയിലുള്ള അജ്ഞാനിയാണ് ഫോയർബാഹ്. ഹേഗലിന്റെ ദൈവത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തവും മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ ചിന്തകവാദവും ഇടകലർത്തിക്കുകയാണ് മാർക്സ് ചെയ്തത്. എന്നിട്ട് മാർക്സ് പറഞ്ഞു: — പരിപാടിനിന്നുകൊണ്ടു ഒരാൾക്കും യാഥാർത്ഥ്യമില്ല. പരിപാടിനിന്നുകൊണ്ടു സ്വയം ചലനാത്മകമായിരിക്കുന്നു; പരിപാടിനിന്നുകൊണ്ടു പരിണാമമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഇതിനെ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യണം. പരിപാടിനിന്നുകൊണ്ടു ഇതിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു, സ്വയം ചലനാത്മകമായ പരിപാടിനിന്നുകൊണ്ടു പരിണാമമാണ് നാം ഇപ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന സകലതും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. സചേതനവും, അചേതനവും, രാസികവും യാന്ത്രികവും, സാമൂഹ്യവിജ്ഞാനവും ശാസ്ത്രീയവുമായ സകലതുമിതിനുള്ളിലും ദൈവത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിനുമുമ്പുള്ള പരിപാടിനിന്നുകൊണ്ടുള്ള സ്ഥാനത്തിൽ മാർക്സ് വിവരിക്കുന്നു. സാ. ഇ. വി. തുടങ്ങിയതുപോലെ!

"മാർക്സും ഹേഗലും തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഹേഗൽ തുടങ്ങുന്നതു ഒരു പരമാശയത്തിൽനിന്നാണ്. മാത്രം. അതെല്ലാം മാർക്സ് പരിപാടിനിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

വീഗിൽ വിനോദം.

ഹന്ന മാത്യു ചോദിച്ചു, ഇതെന്തിനേപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വിനുമൂല്യനിർണ്ണയത്തിന്റെ കാര്യത്തിലുള്ള തുടക്കമാണ്?

തന്റെ കൈയുയർത്തി ഹന്ന ഞാനുമായുള്ള ഒരു നോട്ടം പോലുമനുവദിക്കാതെ നോക്കുവാ.

നോർമ്മാ! ഹന്നാ ഞാനെന്തു സഹായിക്കാനാ?

ഇതു നമ്മുടെ കിഴക്കുംകുന്നാ നിന്നുള്ള ഒരു പുതിയ പ്രോജക്ടിന്റെ തുടക്കമല്ലേ, പോലീസ്?

പോലീസിനെന്തുവേണം. ഒരു രൂപയിൽ താഴെയുണ്ട്. ഹന്നാ ഹന്റെ പോക്കറ്റിനുള്ളിൽ നുഴഞ്ഞുകയറ്റിവെച്ചിരുന്നതു വലിച്ചെടുത്തു നോക്കുന്നു.

× × × × × ×

ഹന്നാവിന്റെ ചാക്കുപോലിരുന്നു ചെണ്ണുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ചിരിച്ചു.

ഹന്റെ കൊച്ചുപ്പൂ രണ്ടു വയസ്സു പത്തുമാസം പ്രായമുള്ളതാണിപ്പോൾ. പാലുകുടിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നതിനു പകരം ചുവരിനെപ്പിടിക്കാൻ പറഞ്ഞുവിടുന്നു. രണ്ടു കൊല്ലം കൊണ്ടു ചെണ്ടയ്ക്കു ഒരു കോലുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ—

× × × × × ×

നോർമ്മാ, ഞാനിവിടെ പോലീസ്?

വീട്ടുകാർക്കുള്ള പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ഞാനിപ്പോൾ ഗ്രാമത്തിലുള്ള വെറുമൊരു 'സാധാരണ' കർഷകൻ. രണ്ടുകൊല്ലം മുമ്പു പണിയെന്നോ! ഉവ്വ, രണ്ടുവടക്കൻ ജീവിതങ്ങൾ ശിരുത്തുണ്ടിലിരുന്നു കിടന്നു കരയുകയാണ്. നിനക്കു ചെന്നൈയിലെ പാടിയിലേക്കു പോരുന്നോ?

× × × × ×

Antu

(contd. from page 20)

the most hybridized form of Eastern Liturgies. Church equipments, altar bread, vestments (even the birella) Calendar allare as in the Roman rite. Genuflection is the ordinary practice. No vernacular is used. Low mass is said in a uniform way. Nestorians do not use Extreme Unction.

The Alexandrian Liturgies - The first one deserving mention is the liturgy of the Sacramentary of Serapion. It was discovered only in 1895. Belongs to the 4th Century. It omits the preparatory acts. Contains the Mass of learners and faithful. Immediately after the prayers for the faithful, it gives the Anaphora, the prayer of oblation. Shortly after the Sanctus in the Course of thanksgiving the Celebrant breaks off abruptly to offer a prayer to God on behalf of the Catholic Church. Epiclesis is a petition for the descent of the Word instead of the Holy Spirit.

II The Liturgy of the Testament of Our Lord Jesus Xt. It was edited in 1899 by Mgr. Rahmani. Its origin is between 4th and 6th Centuries.

III The Greek Liturgy of St Mark has many traces of Byzantine revision. Manuscripts dated only from 12th Century. Nevertheless it was in use at least from the 5th Cent. Now it is out of use.

IV The Coptic Liturgies written in the Coptic language are 3 in number: The Liturgy of St. Cyril of Alexandria, of St. Gregory of Nazianzan, and of St. Basil (not the Byzantine under this name). The anaphoras of SS. Gregory & Basil exist also in Greek. They appear to have been subjected to Syrian influence. At present the normal liturgy is that of St. Basil. But St. Cyril's is the oldest and reproduces St. Mark often. Greek and Arabic are interpersed. On ordinary days Catholic priests celebrate in a low tone. Communion is hardly used by the dissidents. Catholics generally Communicate only under the species of bread. Extreme Unction is, in practice, administered by one

priest. About 6·5% of the users are Catholics.

The Liturgy of St Gregory is used three times a year: at the evening Ceremonies of Christmas, Epiphany and Easter. For Eccl. purposes they reckon their year according to the era of the Martyrs from 284. They have 7 great feasts of Our Lord and 7 less. and numerous feasts of Saints. Some 10 feasts and Saints' days are common with the West. The nativity of Our Lord, Our Lady and St Michael are supposed to be Celebrated every month.

V. The Abyssinian or Ethiopic liturgy — Written in the Ethiopic or Greek language. The recent missal published in the Vatican Press gives 17 variable Anaphoras. With the slight Corrections Catholics also use them. Choice is left to the Celebrant with a view of appropriateness of the occasion. The normal one is the liturgy of 12 Apostles, in substance, identical with the Coptic liturgy of St. Cyril of Alex. Their Calendar is derived from the Coptic. But contains several peculiar Feasts - eg. of Pontius Pilate, and extravagant customs.

(contd. from page 16)

city. Its end is the salvation of souls and the beatific vision. Furthermore, in the Christian mind, the reality of the fall and the presence of Redemption has made it impossible for a purely natural and human culture to exist.

Christian tradition has taught that cultural values are means with respect to the ultimate end, even though they may be ends in their own order. Holy Father Pius XII says: "Only God, the immortal soul and the truth and grace of Christ have absolute unconditional value. Everything else, no matter how high its temporal value, remains of a secondary order." As St. Thomas clearly says there is a definite hierarchy of values that the Christian culture will foster, not only as something of noble and human value in its own right.

സംസ്കാരം

Rev. Bro. Rupert

ഇംഗ്ലീഷിലെ കൾച്ചർ (~~culture~~ Culture) ശബ്ദത്തിനു സമാനമായിട്ടാണല്ലോ സംസ്കാരശബ്ദം നാം ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. കൾച്ചർ എന്ന വാക്കിന്റെ ധാതുശാസ്ത്രം കൃഷി എന്നാണ്. ഇതിൽനിന്നു രണ്ടിന്റെ മൂലധർമ്മത്തിന്റെ ഒരു കദേശമെങ്കിലും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. കൃഷിയിൽ നാം എന്താണു ചെയ്യുന്നത്? കൂടുപടലും പിടിച്ചുകിടക്കുന്ന നിലത്തുനിന്നു രണ്ടുവിധത്തിലും വെട്ടിമാറ്റി സ്ഥലം നിരപ്പാക്കി വിത്തു വിതയ്ക്കുന്നു. വിത്തുമുളയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടുവോളം വെള്ളവും നമുക്കു തരികയും ചെയ്യുന്നു. മനസ്സാകുന്ന കൃഷിയിലെ കൃഷിയാണ് കൾച്ചർ.

സംസ്കാരശബ്ദത്തിൽ മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ തന്നെ നാം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ശബ്ദത്തിൽ തന്നെ ഒന്നിലധികം അർത്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു ഭാഷയുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണല്ലോ. "സത് കൃത് ജന്യോ യാനം സംസ്കാരഃ" എന്നു നൈകുശികകാരൻ സംസ്കാരശബ്ദത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നു. ഭോജനിൽനിന്നു രൂപംകൊണ്ടു ഗുണത്തിനു ഉത്കർഷം കൊടുക്കുന്നതു ഭോജനിന്റെ സംസ്കാരമാണിതിലുള്ളത്. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ തന്നെങ്കിലും വികാരവാസനാദികൾ നൽകി നൽകപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. ഇതിനെ സംസ്കാരശബ്ദത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നു.

സംസ്കാരം രൂപീകൃതമായ മനസ്സിൽ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന വികാരമാകയാൽ അതിനെ നമുക്കു കാണുവാൻ പാടില്ല. കാണാൻ അതിന്റെ ഫലങ്ങളെ നമുക്കു കാണുകയും ചെയ്യാം. ഒരു മനുഷ്യന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം തന്നെ നമ്മെ അറിയുവാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നതുപോലെ അവന്റെ നിന്നും അനുദിനം ഞെട്ടിൽ നിന്നും അതിനുചിതമായ നിന്നും ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നും നമുക്കു അതിനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

നാഥനേശു

Rev. Bro. Babu

പൂമണം തൂകിടും പുഞ്ചിരി പൂത്തിടും
പൂമലർ വാടിയിൽ പുല്ലിടും നാഥനെ

നാഥാ - നാഥാ - നിന്നെഞാൻ തേടും
നാഥാ - നാഥാ - പ്രാണനാഥാ.

പൂമുഖം തേടി ഞാൻ വന്നിടും നിൻ മുമ്പിൽ
പൂവൊത്ത പൂമേനി പുല്ലീയ നില്ക്കുവേ
നാഥാ.....

മോഹനമീ പുവിൽ രണ്ടുപേർ നിൻ ശോഭയിൽ
മോഹിതരിപ്പൂ ഗീതങ്ങൾ ഞാൻ പാടിടും. നാഥാ.....

സ്നേഹത്തിൻ തൊടിയിലായിനാൻ വന്നിടും
സോദരാ മുഖം കാണുവാൻ കാത്തിരിപ്പൂവാൻ നാഥാ.....

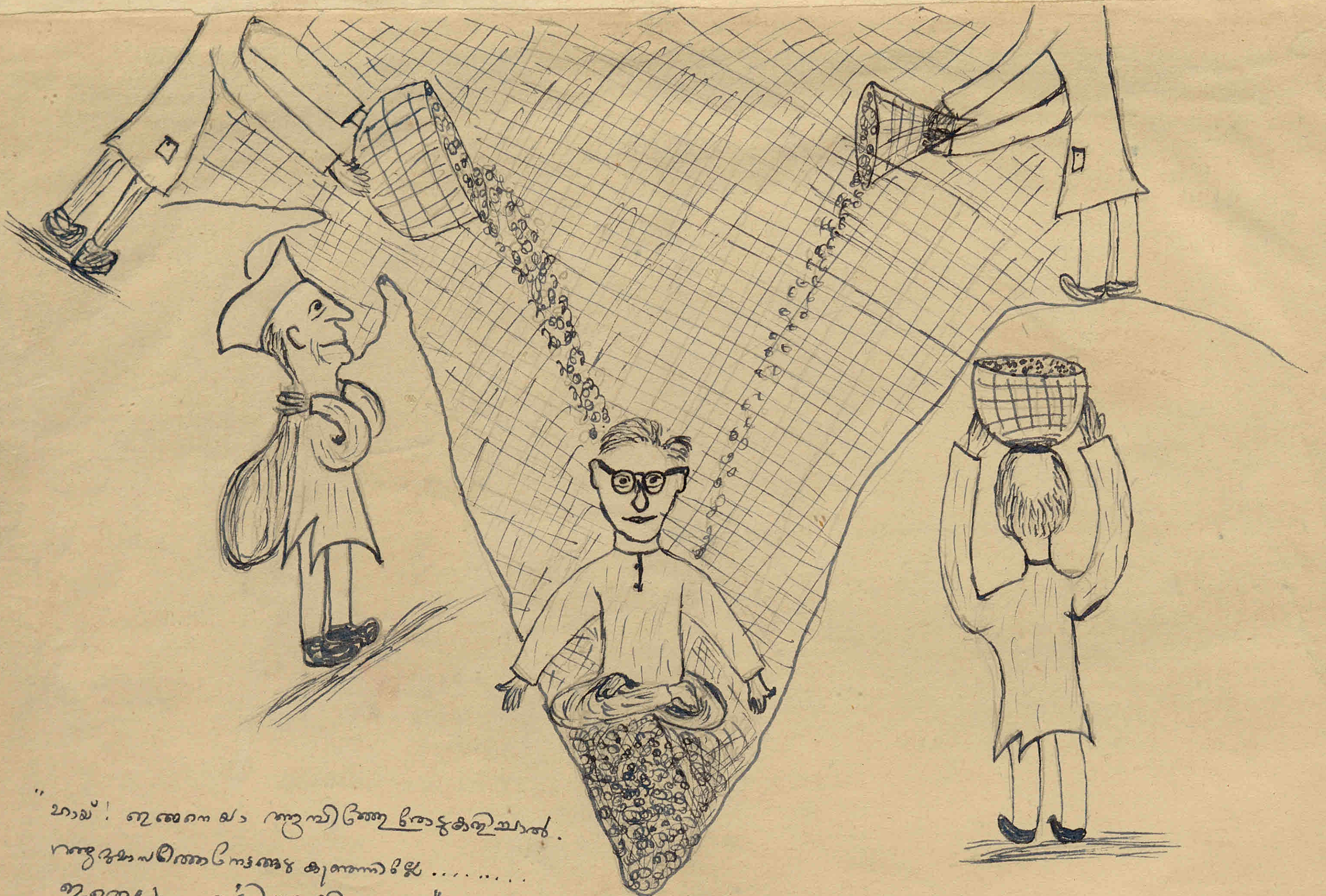
രണ്ടുപേരുടെ നെഞ്ചിൽ രണ്ടുശ്വാസമേകുവാൻ
രണ്ടുപേർ നാവ് വന്നതിലൊരു പാട്ടുപാടുവാൻ നാഥാ....

മാനുഷ്യ സ്നേഹത്തെ കുറിച്ചായ വന്നതിൽ
മാംസമായ് തീർന്നതാം നീ രണ്ടുപേരിലിരുക്ക നാഥാ.....

ദൈവത്തിൻ മാനുഷ്യരൂപമായ് വന്നതിൽ
മാനുഷ്യ പുമേനി ദുഃഖങ്ങൾ യാചിതാ - നാഥാ....

വന്നിതാ ഞാനെൻ നിൻ പാദേ ശമിച്ചിടുവാൻ
വല്ലഭനാഥ നിൻ കൃപ വഹിച്ചിതാ നാഥാ....

ഭൂമുകനിൻ മാനം നഷ്ടിടു നിൻ പ്രേമം
ഭൂമിയാകെയുള്ളോരെ ചിന്തിച്ചിടുവാൻ. നാഥാ...

"ഹായ്! ഞങ്ങനെയാ അനുവിന്റെ തോടുകളിചാൽ.
നമ്മുടെ സമ്പത്തെ നേടുന്നുകയാണല്ലോ.........
ഞങ്ങളും പാർട്ടിയുമായിരിക്കുന്നത്."

By ഒരാൾ

ഞങ്ങൾ!!! ഞങ്ങളെയെല്ലാവരും ചേർന്ന്
ചരിത്രത്തിലെടുത്തു
സംഭാവിക്കുന്നു.

Editorial Board

Bro. Prudentius
" Eugene
" Mavis.

വിഷയവിവരം

1. ക്രിസ്തുദാസ് . . . . . Marydas . . . . p. 1.
2. A Roaming Soul . . . . . Br. Pastor . . . . . " 4
3. തിരുച്ചിറവി . . . . . മലയാറ്റിൽ ചാക്കോ . . . . . " 5
4. കാലിത്തൊഴുത്തു് . . . . . Br. Zacharias . . . . . " 8
5. ചാതിരാവിൽ . . . . . " Godric. . . . . " 9
6. The True notion of Culture . . . . . Ferrer 13
7. Oriental Liturgy . . . . . Fr. Syrus 17
8. മലയാളി സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. Br. Daniel 21
9. Physiognomy of Indian Philosophy . . Fr. Britto 24
10. സംഗീതം . . . . . Br. Rupert 31
11. സംഭാഷണം . . . . . Br. Fabre . . . . . 32.